

תהתמלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

חשבת, שבשובי אתפול את"אחל' אראח
איד שב"לד" חולכת מתפיכת (חז"ארא"אם"ו)

ורא סמוד 3

ערב שבת קודש פ' תבוא
חי' תהא שנת נפלאות טובה

ערב

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שעי"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

כל בית – תומכי תמימים

... מהחוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":
... לפרסם בכל מקום ומקום ע"ד השליחות המיוחדת דתומכי תמימים – שנמשכת ופועלת בכל קצוי תבל באופן ד"גרות להאיר" – שנוסף לכך שכל בית יהודי צ"ל בית תורה תפלה וגמ"ח (כמדובר כמ"פ), צ"ל כל בית מעין ודוגמת ישיבת תומכי תמימים, ע"י לימוד תורת החסידות (נוסף על לימוד התורה בכלל).

(משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תשס"א - חנוכה)

סיימו לבטל את אלו ש"חרפו עקבות משחך"

... כבר סיימו את מעשינו ועבודתנו – מתשעי פרות הראשונות, כולל – העבודה ד"מלחמת בית דוד" לבטל את אלו ש"חרפו אויבך ה" ו"חרפו עקבות משחך", ומאז כבר "כלו כל הקיצין" וְהָגַם שֶׁהַדָּבָר תִּלְוִי בַתְּשׁוּבָה, הרי כבר העיד כ"ק מו"ח אדמו"ר שכבר עשו תשובה, וכמ"פ, וכבר סיימו גם לצמצא את הכפרתו[ם], וארחיזם כבר בפרה העשירית שיעשה משיח צדקנו, במאלה האמיתית והשלימה.

(משיחת ש"פ תשא ה'תשנ"ג - חנוכה)

ניתוסף "שטורעם" מיוחד ע"י "חיילי בית דוד"

... בשנה זו מלאו תשעים שנה להכרזה ש"י"ט כסלו הוא ראש השנה לתורת החסידות (ט"ז כסלו תרס"ב – תש"ב), שמאז ניתוסף "שטורעם" מיוחד בהפצת המעיינות חוצה ע"י "חיילי בית דוד" שלוחמים "מלחמת בית דוד" ומנצחים את אלה "אשר חרפו עקבות משחך" (כדברי כ"ק אדמו"ר בהשיחה הידועה) – כפי שכבר נעשה בשלמות בסיומה של שנת הפ"ט שמסיימים מזמור פ"ט (בגימט' פדה) בתהלים באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן", ולעתה נמצאים בשנת הצד"ק, הקשורה עם ביאת משיח צדקנו ובגין ביהמ"ק השלישי, כסיום רחוקים מזמור צד"ק בפסוק "ירחי נועם גו' ומעשה יחינו כוונתו", שקאי על השראת השכינה בביהמ"ק השלישי.

(משיחת ש"פ וישלח, ט"ז כסלו ה'תשנ"ב - חנוכה)

"מלחמה האבן און מנצח זיין"

מלחמה האבן און מנצח זיין
עקבות משחך

3 דבר מלכות

מהפכה ב"707" / משיחת ש"פ תבוא ה'תשמ"ז

6 זמן הגאולה – שיחה בפרסום ראשון

ההוראה מכך שהמלך מראה פנים שוחקות לכולם / בנוגע לפרשת השבוע

8 "זיכוף כל ישראל"

העלי לנגל כיום – שהיה ב'ד' אמותיו של הרבי / לקט שיחות בענין הנטיעה לרב

12 מוסף מיוחד לט"ו אלול

אלי שיעמדו כנגדם / קטעי שיחות מיוחדים בנוגע לת' התממים

ברכות עך כלי די

לאחר מהפחות שבתוכנו, מהפכותים שבצבא "חיילי בית דוד", פועל בכל כוז לקרב התגלות כ"ק אדמו"ר מדינה שליש"א, עושה ומעשה, עוסק במרץ ובמסירות בעבודה חק' של הדפסת ה"שיחות קודש" מכ"ק אדמו"ר מדינה, מסייע בכל עת להוצאת לאור של קונטרס זה

הת' עצום מנצח הכהן שיי כהן

לרגל בואו בקשרי השירי היידישן עב"ג תחי"

הי"ד שיבנו בית בישראל בנין עזי עד על יסודי התורה והמצות כפי שהם מוארים במאור שבתורה וזהו תורת החסידות, ויזכו – בתפ"י – לקבל פני משיח צדקנו תיכף ופלי פנים

מערכת "יחי המלך"

במסגרת "אגודת חסיד תביד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלטי"א
יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, 'בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 11213 Brooklyn, NY Ave. #38, Kingston 778-6670 (718) • טלפון: 840-3153 (04) • סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9, קריית-שמואל, חיפה • טלפון: 840-3153 (04) • דואר אלקטרוני: yeh@necvision.net.il • אינטרנט: http://www.moschach.net/blind

מדהפלה ב"סדר"

מצד ה"שטורעם" דחגיגת יום הולדת ישיבת תומכי תמימים בט"ו אלול

- כל אלו שיש להם שייכות עם ישיבת תומכי תמימים צריכים בודאי לנצל יום זה בחגיגת יום הולדת של הישיבה, ואפי' אלו שלא זכו ללמוד עם ● גם אלו שלא חגגו כדבעי – צריכים למסור גם להם, שאף פעם לא אבוד ואפשר להשלים זאת באופן דכפליים לתושי' ● תרגום הפשי משיחת ש"פ תבוא ה'תשמ"ז – בלתי מוגה

תנתה: "ועד הנחות המתמזימים", תרגום: מערכת "יחי המלך"

וכמובן בפטויות שזה (חגיגת יום הולדת של הישיבה) שייך לכל אלו שלמדו שם. ואפי' אלו שלא זכו ללמוד שם – יש לזה שייכות אליהם באם הם למדו פעם ממשהו ששם למד. ואפי' אם גם לזה הם לא זכו – אזי הם קיבלו הארה דהארה; והיות שבאן מדובר אודות ישיבת תומכי תמימים הקשורה עם חב"ד, חכמה בינה דיעת – הנה מבואר בל"מ וגם בהמשך תנ"כ"ב – שישנם כאלו המשלים את עצמם שעד שהם לא ישמעו שכל כותב בהמשך ע"ב הם אגנם מקבלים זאת...! שדעת (קו האמצעי) נמשך מלמעלה מעלה עד למטה מטה בלי שום שינוי (לא חכמה ובינה), במילא גם הארה דהארה כו' קשור עם עצם הדבר.

ואם-כן, הרי זה דבר ברור שאתמול (ט"ו אלול), אצל כל הנ"ל היתה צריכה להיות חגיגת יום ההולדת דהתייסדות תומכי תמימים.

א. כיון שט"ו אלול הוא יום ההתייסדות של ישיבת תומכי תמימים – מובן מאל העילוי דעים זה בקשר עם שייבת תומכי תמימים.

כידוע גודל העילוי של יום הולדת האדם בכלל, אפילו של אנו יהודי – שאזי "מלוי שורט ונוה לוי", עאכ"כ של יהודי, עאכ"כ של צדיק ונשיא. ומזה מובן – גם בנוגע ליום ההולדת של ישיבה, שהוא ענין כללי ונוגע לרבים, ועאכ"כ ישיבה שנתייסדה ע"י נשיא בדרור והמנהל פועל הוא נשיא דורנו [שכמה שתנשיא נעלה, פעולותיו יותר געלות, ובפרט פעולות הנוגעות לרבים] – שביים הולדת (התייסדות) הישיבה "מלוי גוים".

... מזה מובן, שהוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר בנוגע לאופן איד שצריך לנצל יום הולדת, הוראה זו חלה גם בנוגע ליום הולדת דהתייסדות ישיבת תומכי תמימים בט"ו אלול – שכל אלו שיש להם שייכות עם ישיבת תומכי תמימים צריכים בודאי לנצל יום זה בחגיגת יום הולדת של הישיבה.

נמצאים לאחרי גמר הנצחון דמלהמת בית דוד

ובהנחה יתירה בדרורו זה – דור השלישי לאנצ"ע ולתלמידיו חיילי בית דוד, שבו מסיימת נשלתם עבודתם של חיילי בית דוד להביא את הנאולה בפועל ממש ע"י דוד מלכא משיחא, וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין שכבר נסתיימה נשלתה כל העבודה, ועומדים מוכנים לקבלת דוד מלכא משיחא, ועאכ"כ לאחרי המשך העבודה דחיילי בית דוד בהפצת המעיינות חוצה במשך ארבעים שנה, באופן ש"נתן להם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע".

בדרורו זה נמצאים כבר בשנת הצד"ק – לאחרי סיום שנת הפ"ט, הקשורה עם מזמור פ"ט, שסיימו וחותרו "אשר חרפו עקבות משיח", "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", גמר הנצחון דמלהמת בית דוד, ומחלתה התקופה השייכת למזמור צד"ק, שסיימו וחותרו "זיהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה דינו כוננה", דקאי על בית המקדש לעתיד, "מקדש אדני-כוננו ידוך".

(משיחת ש"פ ורא, ד"י מרחשון ה'תשנ"ב - מתג)

תקופה זו נסתיימה כבר

תלמידי הישיבה נקראים "תמימים" ע"ש שלומדים "תורה ה' תורה הנגלה ותורת החסידות תמימה", ולא עוד אלא שהלמוד דפנימיות התורה הוא בהבנה והשגה "כלימוד הסוגיות בגמל דתורה", ששכל האדם מתייחד עם השכל דפנימיות התורה, ב"יחוד נפלא שאין יחוד כמותי ולא כערכו נמצא כלל בגשמיות" (כולל גם ש"זהו לבשר אדני" שבישיבות), מעין דדוגמת רחבנה להמעמד ומצב דמות המשיח ש"זהו כל ישדאל חכמים גודלים ויודעים דברים הסתומים וישגמו דעת בודאם כו".

וגם (ולכן) נקראים "חיילי בית דוד" שמונצחים את המעמד ומצב ד"חרפו עקבות משיח", ופועלים התגלות וביאת משיח בן דוד באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן", כלשון הכתוב בסיום וחותם מזמור פ"ט בתהלים.

ולמעיר שתקופה זו (שמתוארת בסיום מזמור זה) נסתיימה כבר לאחרי מעשינו ועבודתנו במשך ארבעים שנה מהסתלקותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שניתוסף בהפצת המעיינות חוצה באופן ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע", ועתה עומדים בתקופה השייכת למזמור צד"ק, שסיימו וחותרו בפסוק "זיהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה דינו כוננה", ש"זשדרה שכינה במעשה ידכם", שזוה תשולם השכר על כללות מעשינו ועבודתנו.

ומסיים במזמור התהלים – "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", שהובטחנו בנחון מלחמה זו [שהיו התוכן של חיבת "אמן", כדאיזתא בטרף נזיר דעניית אמן היא בדוגמת "גברים נוצחים!"]. ולא רק נצחון באופן שמבטלים ההתנגדות והחירוף נגד "עקבות משיח", אלא שהמנגנים עצמם נהפכים לטוב.

(משיחת ט"ו אלול ה'תשס"ה - בכתי מונח)

דבר ברור שינצחו במלחמה זו

ידועה שיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, "מנחל פועל דישיבת תומכי תמימים", בקשר להתקיימות ישיבת תומכי תמימים במדינה זו, שבה הוזר וביאר את השיחה של אבני, כ"ק אדמו"ר (מהרש"ב) ונ"ע, **מייסד הישיבה**, ע"ד תפקידם המיוחד של תלמידי ישיבת תומכי תמימים, וזוהו הדברים – שתלמידי תומכי תמימים הם "חיילי בית דוד", שתפקידם ושלוחתם לצאת למלחמת בית דוד", ללוחט בעולם את הגלויי אור דמשיח בן דוד, ע"י הפצת המעיינות חוצה, מבלי להתפעל מאלו "אשר חרפו אויבך ה' אשר חרפו עקבות משיח",

ודבר ברור **שינצחו** במלחמה זו, שהרי "מה כתוב בתנ"ך ברור ה' לעולם **אמן ואמן**", לשון של שבועה, שבעתו של הקב"ה, כביכול, על הנצחון "למלחמת בית דוד".

(משיחת ט"ו דברים, שבת חזון תשס"ו - מונח)

בימינו אלו שיוך תפקיד זה לכא"א מ ישראל

בשיחתו הידועה – תכניז מייסד הישיבה, אשר, התלמידים שלומדים בישיבת תומכי תמימים הם "חיילי בית דוד", שתפקידם להלחם עם אלו "אשר חרפו עקבות משיח", ולפעול את המאגלה האמיתית והשלילמה ע"י משיח צדקנו, וכפי שמסיים בכתוב (לאחרי "אשר חרפו עקבות משיח") – "ברוך ה' לעולם אמן ואמן", שבת וחודי' על ביאת המשיח. וזוהו מובן שכלל שהולכים ומתקדמים לזמן דביאת המשיח, מודגש עוד יותר תפקידו של ישיבת תומכי תמימים – להעמיד "חיילי בית דוד", שילחמו עם אלו "אשר חרפו עקבות משיח", ויפעלו את ביאת משיח צדקנו באופן ד'ברוך ה' לעולם אמן ואמן".

ועד כדי כך מודגש ענין זה – שבימינו אלו שיוך תפקיד זה לכא"א מ ישראל, כפי שנתבאר במ"א בארוכה.

(משיחת ט"ו וישלח. י"ז סכיל ה'תשס"ו - בכתי מונח)

תמימים שממנה אתה נחה, צריכים לכל לראש לעשות ענין זה שהזמן גרמא.

מסתובבים בנחת ("סיסאטעיטעי") ושורר שקט מוחלט, ומפחדים שבאם יתעוררו, יקומו מתרדמתם ושנתם שבה תשמה "עולה ושואבת לו חיים מלמעלה";

אך רק "שואבת לו חיים מלמעלה" – אבל לא זוהי הכוונה של תומכי תמימים, לא לשם כך גדלו; הכוונה של תומכי תמימים היא לא רק לעסוק עם עצמו ("שואבת לו"), אלא שיהי' "יפוצו מעינותיך חוצה, גם אצל אחרים!

ד. זו היתה מכה שלא כותבה בתורה – מתי שבא לענין של עשי' בפועל, אף אחד אינו עושה כלום והענין נשאר תקוע באמצע!

לא רק שלב לא עושים ענין זה – שא"ז עוד ה' אפשר לתרץ שיש לו דברים טובים יותר לעסוק בהם (אע"פ שגם זה לא תירוצו) – אלא אפי' לא מעוררים את השני שהוא יעסוק בהו, ישעל זה כבד אין שום תירוצו (אפילו לשיטתו שהוא עסוק בדברים אחרים)!

אפילו אם חושבים על זה – משכנעים את עצמם שהו "קדידא דבי שותפי", שמליל הוא אוחז שהוא לא צריך לעשות כלום והוא סומך על השותפים האחרים שהם יעשו.

ומי מדבר בכלל כאשר הוא חושב שישנם גדולים ממנו, שאז הרי הם לא רק שותפים שיום איתו, אלא גדולים ממנו – והם צריכים לעשותו!

בפועל – לאחרי כל התרוצים – אף אחד לא עושה כלום, כולם באותו תירוץ, שהוא סומך על אחרים שיעשו. ועד כדי כך – שלאף אחד לא נופל רעיון שעל"פ יעוררו את השני

("האדראם") – לא באופן ש"לא יעלה ולא יבוא", מתפיכה מענין דהיפך השלום ה"ז", אלא מתפיכה מצד ה"שטורעם" של חיים חולדת.

ובפועל ה'... שקט מוחלט ("שא שטיל")! אפילו אם אחד ישב לעצמו בבית, "אונטערן פאפליע" ושם הרעיש, אמנם באופן יוצא מן הכלל ("ניט שייכות צו זאגן"), שהו ט"ז אלול, יום ההתייחסות דישיבת תומכי תמימים, אבל באופן ד'הצנע לכת", שאף אחד לא יידע מכן – יש לידע, שהו היפך הכוונה של רבותינו נשיאנו, לא רק שאין זו הכוונה, אלא זהו היפך הכוונה! כוונה רבותינו נשיאנו וכוונה ישיבת תומכי תמימים היא – **יפוצו מעינותיך חוצה**, שלא רק ידעישו בעצמם מתחת ל"פאפליע" – לא לשם זה ייסדו את תומכי תמימים, אלא שיריעשו ("שטורעמען") בגלוי ובביבוי!

ג. יש לו ע"כ כל מיני תרוצים, ובפרט שהו קשור עם הרב"ד – הוא מוציא כל מיני הסברות מודיע הוא לא הרעיש ביים הולדת זה. ובפרט שבשורה זו ט"ז אלול ה' בערב שבת – טוען הוא שע"פ הלכה צריכים להיות עסוקים בהפנות לשבת, ובפרט שבת פ' תבוא, להפנס לארץ ישראל – אין לו זמן ללכת לנגן זמנו וכו"ו! ב

מה עוירים כל תרוצים אלו – כאשר ה'בפועל" חסד? הרי למדת בתומכי תמימים, והינה לך תנאה מכן שלמדת שם, עד שזה נוגע לפונסה – אבל כשמיני ט"ז אלול אי אפשר למצוא אותו בשום מקום... אפה האזן!...

כל ישראל בחזקת כשרות – הוא בודאי עסוק בדברים טובים, אבל כאשר מניע ענין שהזמן גרמא, יום החולדת של ישיבת תומכי

(* כלל התנחלים שמתחת לחתר (כ"ו ה' בחסידא).

אלו שיעמדו כנגדם

ישנה שיחה ארוכה (וכפי שגשיא דודנו קורא לה בשם מאמר) שהרבני"ע אמר, והתחיל את השיחה בה שכל הייצא למלחמת בית דוד גט כריתות כותב לאשתו, ובאר א"י (כמו את תוכן כל השיחה כולה) שזה הולך על הפעולה שלו – ההתייחסות על-ידי דישיבת 'תומכי-תמימים', לעשות ה'רות להאי"ש שאירי אח"כ את כל העולם (כפי שהוא מובא שם) עד ב'עקבתא דמשיחא', שאז צריך להלחם עם 'חרפו אויב הוי' חרפי **עקבות משיח'**, אלו שלא רוצים שיציעקו "משיח נאוו" – אע"פ שהם עצמם רואים את החרואה בדררה בגמי, ש'זהו 'עקבות משיח' – זקוקים לאלו שיעמדו כנגדם וזה נקרא "מלחמת בית דוד" – הארה של משיח (כפי שהוא אומר שם ומבאר בארילות) וגילוי של משיח...

(נרשם מסרט ההקלטה משיחת ילי חושענה-רבה ה'תשס"ג - בהתגונן תפשי צלח"ג.

בלי אחריות, ההדגשת הם במקומות בהם תגביה כ"פ אד"ש סה"ם את קולו רתן)

התמימים יצילו המצב

... בהמצאתו בחושיך דעקבתא דמשיחא, כאשר "החושיך יסכה ארץ וערפל לאומים", לא ניכר לכאורה שמתקורבים אנו יותר ויותר למצב של גאולה, ועד שישנם כאלו החושבים שתהי' לגלות "אריות מימים" ר"ל...

[ומשום כך לא נמנעים מללחום עם כל דבר רוחני בשביל השגת יותר ושמיות, כי אילו האמינו אשר משיח בא "נאוו" ממש – שבבאו יתגלה לעין כל שאמיתית המציאות של כל נברא היא הרוחניות השופעת בו – מה מקום ללחום נגד רוחניות?]

וזהו החרואה משיעור תהלים דיום י"ח בחודש, שבסופו מדובר אודות אלו "אשר חרפו עקבות משיח", דלא זו בלבד שאין מחכים שמשיח יבוא "נאוו" ממש (י"אט אט קומט משיח") כי נמצאים אנו ב'**עקבות משיח**', אלא עוד זאת, הם **מחופים** "עקבות משיח".

וזהו היא השליחות של תלמידי ישיבת תומכי תמימים (שנתייסדה ביום ח"י אלול, כ"ל) – וכשיחתו כ"ק אדמו"ר מחרש"ב י"ע הידועה "כל הייצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו" [שכ"ק מו"ח אדמו"ר חזן ע"ל] גם פה בארצות הברית בקשר להתייחסות ישיבת תומכי תמימים דארות הברית] – שהתמימים יצילו המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיח".

דלא זו בלבד שאצלם מאירה האמונה בביאת המשיח בכל תקופה, אלא עוד זאת, שהם ישיפיעו גם על בני שבסביבתם להאמין ולהכות לביאת המשיח (שזהו תפקידם של תלמידי ישיבת תומכי תמימים – להיות "נרות להאיר").

שצריכים לעשות משהו.

עד שבא עז פנים ועושה לבדו, או שהוא מוכרח לשני עד כדי כך שהוא לא נותן לו לישון – ואז אויל הוא עושה משהו.

ה. אפילו אם מתעורדים וכותבים ושוואלים ומעוררים את השני שצריכים לעשות משהו – זה נשאר בהו, ואח"כ לא שומעים ממנו כלום!...

שמוזה מוכן המענה שנותנים להשואל, מתוך ידיעה שהוא שואל רק כדי לצאת ידי-חובה ואח"כ הוא הולך שוב לישון.

יהודי ירושלמי סיפר לי פעם, שאחד שנהג לדרת לחיי הגני אלו פעם אחת בערב ויהל"פ (אז ערב ר"ח) לבקש מחילה. ההוא דע הרי עם מי יש לו עסק, והוא דע שלמחרת הוא ימשיך להתנהג אותו חס, ולאחד – הרי הדין הוא שכאשר באים לבקש מחילה (ובפרט ג' פעמים), הוא אחד אם אני מחיל. אזי עלתה לו המצאה ואמר לאותו אחד: כשם שאתה מבקש ממני מחילה כך הנני מחיל לך!

וכך גם בנינונו: כשאחד בא כבר לשאל מה לעשות, אבל הוא עושה זאת רק כדי לצאת ידי-חובה – עונים לו גם באופן כזה.

וכאמור זו נהיתה מכה שלא כתובה בתורה, שכשבא לענין של עש' בפועל, אף אחד לא עושה מאומה.

ג. וכך זה לא רק בנוגע ליום החולדת של תומכי תמימים, אלא בנוגע לכר"כ ענינים, כולל גם בנוגע להשכונה.

מדוע שכונה זו שונה מכל השכונות האחרות – אנני יודעו

והתירוץ שסמך לים יבש וכ' – האננם אפילו לא טיפה קטנה ("חלשות-טראפן")?...

לא מורמים אפילו את עצמם עם תירוץ זה. כידוע הפתגם של אדמו"ר המהר"ש, שאת הקב"ה לא מרמים, ואת השני גם לא מרמים, רק את עצמם מרמים, ומהו הקונק לזמנת טיפשו? ובענינו, אפילו את עצמו לא מרמים עם התירוץ מדעי שכונה זו שונה, כיון שיעדיה לבד שאין זה תירוץ כלל.

ההסברה היחידה ע"פ היא – כיון שאף אחד לא עושה כלום במעשה בפועל, כנ"ל.

ז. ... ובנוגע לפועל – בנוגע ליום החולדת של ישיבת תומכי תמימים בס"י אלול:

אע"פ שבט"ז אלול לא הרעישו – ישנו הלמוד (מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דודנו) מפסח שני, שאף פעם לא אבד – במללא אפשר להשלים את חגיגת יום החולדת בימים שללאחרי-ה.

ולחשלים בירת שאת וביחד עוז – באופן דכפלים לתוש"י, ובאופן ד"פסח שני", שמעלה גם את ענין החמק, כמבאר בכ"מ שבתג הפסח לא יכולים לברך את החמק, לכן צריכים לבער זאת, משא"כ בפסח שני ש"חמק ומצו עמו בבית", כיון שישנו חכך להעלות את החמק, מעין שתי הלחם בהג השבועות.

וכיון שכאן לא ערכו יום חולדת – ערלה החשש שגם במקומות אחרים שהיו צריכים לחגוג את יום החולדת גם לא חגגו כדבעי – צריכים למסור גם להם, שאף פעם לא אבד ואפשר עכשיו לחשלים זאת באופן דכפלים לתוש"י.

ובששטות – שהיום, או היום בלילה, או מחר, ויש מחר לאחר זמן |אבל ככל שיתור סמך לט"ז אלול כך מקבלים יותר שפע מט"ז אלול] – יחגג את חגיגת יום החולדת דישיבת תומכי תמימים ביות שאת וביחד עוז, באופן דכפלים לתוש"י.

שידה בפרסום ראשון

דהוראה מכך שדהמלך מוראה פנים שוהקקות לכולם

בקשר עם פרשת השבוע ולקראת יום הבהיר ח”י אליל, אנו מביאים בזה תגלית נדירה ומיוחדת – קטע ראשון מתוך התוועדות ש”פ תבוא, כ”א אליל ה’תשכ”ד המדבר בנוגע לפ’ תבוא ואודות יום הולדת הבעש”ט ואד”ז – ח”י אליל

התוועדות זו לא פורסמה עדיין מעולם, ומודפסת בזה לראשונה [ההוועדות כולה תפורסם בע”ז בהוצאה החדשה של “שיחות קודש” תשכ”ד] נעבר ונערך ע”י מערכת “ית’ המלך” – ע”פ רשימה פרטית

א. אדמו”ר חזקן אומר שצדיקים לחיות עם הזמן (עם פרשת שבוע).

בפסוק הראשון בפרשתנו כתוב: “וח’ כי תבוא אל הארץ אשר ה’ אלקיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה”

ומכך ישנה הוראה נצחית, לא רק לאחר מאה ועשרים שנה, אלא גם בחיי חיים חיים כו’:

”כי תבוא מ’ וישבת בה”, כשגמיע להתחייבות – שזה קשור לכך שבאים אורחים למקום חדש, שעליהם לפעול ענין חדש, וכפי שדובר להאורחים בשבת שעברה – כאשר באים בהשגחה פרטית למקום פלוגי, אזי אפי’ אם יש שם כבר מזמן אנשים שלפי הערכות מדולים ממנו, עליו לפעול שם, ואם יש לו קושיא – שישאר עם הקושיא או שיהפש תירוץ, העיקר שיפעל שם.

ב. נוסף לכך, שבת זו היא השבת שלאחרי ח”י אליל – יום החולדת של הבעש”ט ואדמו”ר חזקן, שענין החולדת הוא ירידת תשומה במוץ, הענין ד”כ תבוא אל הארץ, ובפרט כאשר מדובר אודות החולדת של נשיאי ישראל, שאז יום החולדת נוגע ופועל על כל הקשורים אליהם, והפעולה מחולדת תנשיאים הרי הוא הגלוי אלקות הנפעל למטה כתוצאה מחולדתם,

שכבר סימנו כל העבודה, כולל גם “צמצוח הכפתורים”!...

ומובן גודל הרחמנות עליהם, ובמילא, גדול יותר הצורך לעודדם כי שלא יפלו ברוחם כו’, ואדרבה – שיהי’ אצלם הענין דיכפלים לתיש”י.

ובכל אופן – כל זה שיד לצד השמאל, אבל העיקר הוא מה שנגעה בצד הימני, כאמור, להביע יישור-כח לכל האורחים כו’.

(משחת ש”פ ע”ד צד תשס”ח – בלתי מוגה)

משיח צדקנו ותגלה כאן

ובפסחות – שתייכף ומיד יבוא משיח צדקנו ויתגלה כאן, בדי אמתיו של י”ק מיריח אדמו”ר נשיא דורנו, שבהם הי’ במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיתמו בעלמא דין, בהם התפלל ולמד, ובהם הכריז “לאאלתר לאאלתר”.

וכן תהי’ לנו – “לאאלתר” ממש, ובפ”ט שמאז ההכרזה “לאאלתר לגאולה” חלפו כבר עשריות שנים, ומאז, ניתוסף ריבוי עצום בעניני האמונתית והשלימה בפועל הזמן לגאולה האמונתית והשלימה בפועל ממש, לאאלתר ממש, תיכף ומיד ממש.

(משחת ש”פ האדמו”ר תשס”ט – בלתי מוגה)

אמנם בנוגע לאלו שנמצאים עדיין כאן – אין כל צורך והסבר ולימוד מיוחד כו’ נשע”י

התפיסה במקצתו תופסים בכלול, מכיון שאצלם ישנו העצם בפשוטו .. ללא עוד, אלא שצאל אלו הנמצאים כאן, הרי, לאחר שמח”ת ניתוסף עליו גדול יותר – דמכיון שזמן זה הוא **המשך** לשמחה וסעודה דשמעיצי ושמח”ת, נמצא, שלא זו בלבד שיש להם את העצם ממש כבשמח”ת (לא רק ח”שירי”ם) דשמח”ת כמו אצל אלו שכבר נסעו מכאן, אלא עוד זאת, שניתוסף ביה

באופן נעלה יותר, כבכל עניני קדושה שבחס ישנו הציווי ד”מעלין בקודש”.

(משחת ש”פ חו’ ר’ מ”ח ה’תשס”ז – בלתי מוגה)

גודל הרחמנות על אלו שלא באו ל-770

ישנם אמנם כאלו שלא באו, אלא נשאר לשבת ב”חור” שלהם (יגעבלבן זיצן בא זיד אין קאטרו”ן), בדמיינים לעצמם שיושבים בארמון המלך... וכך “העביר” (י”אפעגשמוכטעט”ז) את כל משך “זמן שמחתנו”.

הסיבה לכך שיכול להיות מצב זה (לשבת ב”חור” ולחשוב שנמצאים ב”ארמון המלך”) היא – **חשכת הגלות**, אבל מה שיד חושך הגלות לאלו השייכים לנשיא דורנו, שמכריז

באחת מהתוועדות כ”ק אד”ש בחיי כ”ק אדמו”ר מוהרי”צ, השתתף בין השאר, יחודי שאבי חיי רב נאחד מבתי הכנסת בעיר. הרבי שאלו מדוע אבני, שיש לו השפעה רבה על המתפללים בביהמ”ס, לא מביא אותם לבקר ב-770 אצל הרבי הרי”צ. ומוסיף הרבי ושאל: האם במידה והפעש”ט ה” ב-770, האם אז אנד חיי’ מביא אותם לבקרו?!” וכשענה הלה בחיוב, אמר לו הרבי: “זע לך שהפעש”ט נמצא ב-770...!”

(”שיבת חיינו” בליון 89)

ובפרט בעלי יום החלודת דח"י אלול, אשר הידושים הוא תורת החסידות, שענינה של תורת החסידות בכלל הוא – שיבוא בהנהגה והשגה, עד שיבוא לפועל, בדומת הענין דירידת תשומה במוף בכלל.

וזה קשור גם עם כך ששבת זו היא השבת שקודם הכרית (ד'תבעש"ט ואדמו"ד הזקן), שיענין הכרית הוא תחילת הפרנסה של התשומה האלקית.

ג. וע"פ האמור לעיל, זוהי הוראה בפרט להאורחים. ובפרט בחדש אלול, שאז המלך בשדה, של השנה המלך נמצא בהיכל מלכותו, אבל בחודש אלול המלך יוצא לשדה ומקבל את כולם בסב פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם.

ותנה, החוספה בזה שהמלך מראה פנים שוחקות לכולם הוא, שכל אחד ואחד יראה שהמלך מראה לו הפנים שוחקות, והיות שלמעלה הכל אמת, הרי מובן שאם מראים לו (פנים שוחקות) סימן שהוא ראוי לזה.

וזהו ההוראה אלינו, שאפי' אם יש אצלו ספק האם הוא ראוי (כמדובר לעיל בקשר לאורחים), אזי דיו לעבד שיהי' כדב – אם (רבו) מראה לו, סימן שהוא (העבד) ראוי.

ד. ויש לקשר זה עם תוכן הענין המדובר לעיל ד"והי' כי תבוא אל הארץ, שהמשך הענין ד"והי' כי תבוא" – הרי הוא "ולקחת מראשית וגו'" והלקחת אל המקום וגו' – העבודה דמצות ר"פ תבוא. ויש"ו כו, טז] – "תזכה לשנה הבאה".

ובשכר עבודה זו תקייים הברכה [בדומת הברכה מלמעלה על מצות בכורים (תנחומא ר"פ תבוא. ויש"ו כו, טז)] – "תזכה לשנה הבאה".
* * *

[ר' י. ג. ריבקיץ אמר ברכה עבר גאולת יהודי רוסיה' ולא אמר "במהרה במינו", ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:]

ה. בכלל בכל בקשה מוסיפים במהרה בימינו, כי אם נסמך על הקב"ה זה יכול להיות לפי החשבון ד"לוי אלף שנים בעיניך כיום אתמול", ולשם שהמבקש חושב – [שיהי' במהרה במינו] כך הוא גם צריך לומר בפרוש.

ובפרט שמדובר בענין אחריו הנמצאים מאחורי מסך הברזל, שבודאי יגאלו, אלא שיה יכול לקחת זמן...

וע"ד מה שכתוב בטי"ע אדמו"ר הזקן (סתקפ"ב ס"ז) שבעש"ט צריך לדקדק ולפטר היטב תפלות' וכמו"כ צריך לומר בפירוש שיהי' "במהרה במינו", בשוב הנהגה והנהלה ובחסד וברחמים, ובכל הפירושים כו' ושיהי' לשנה טובה ומתוקה כו'.

(משיחת ש"פ תבוא, כ"א אצול ה'תשכ"ד – רשימת פרטית, בלתי מוגה)

להשאר עד ' מרחשון

ישנם אמנם כאלו שכבר חזרו לכתיהם, ולפלא, שמיהרו לעזוב את ד' אמותיו של נשיא דורנו, אם כי, בורחאי הרי להם טעמים וסיבות, עיפי תורה, עיפי יוסף, וכי', ואין כאן המקום להאריך בהן,

אבל, ביחד עם זה, ישנם וכמה שישארו ביד אמותיו של נשיא דורנו עד לשישה במרחשון, שבו מסתיימים הענין דעליה לרגל, ובמללא, גם אלו שנסעו כבר – נמשכים אחר אלה שנמצאים כאן, ביד אמותיו של נשיא הדור, שהרי "בשר רישא גופא אזיל".

ובפרטיות יותר:

גם אלו שנמצאים בדרך, או שכבר הגיעו לבתיהם – הרי, נוסף לכך ש"במקום שמהשבנו של אדם שם הוא נמצא" (כמודגש ביום השבת בנוגע להלכות עירובין), ובמחשבתם נמצאים עדיין כאן, הרי, ידע המשל דכ"ק מו"ח אדמו"ר (שנוכר לעיל) מאכלת ה"שיריים" דסעודה גדולה [ככל סעודה הראויה לשמה שהיא באופן ד"והיותה", כלומר, כאשר ישנם "שיריים", "הותה", יודעים שהיתה זו סעודה שהיתה "ידיים" של כל המומנים] גם כאשר נמצאים בדרך, ובפרט בתחת הרחוקה (כפי שרואים במחוש בתהגות בני אדם, גם אצל אינם יהודים), ודוגמתו בנמשל – שגם לאחרי שפחתו הניחם מה"שיריים" דסעודת המלך ואחריו בשמע"י, אשר, שהשפעה ד"שיריים" אלו היא על כל השנה כולה, ובמיוחד בתחת הראשונה (כמשל) עד ששה במרחשון. נוסף לזה, מכיון שמדובר אודות "שיריים" של ענין עצמי, הרי, העצם כשאתה תופס במצפתו אתה תופס בכלו, כך, שיש להם את כל העצם;

והנמשל בזה – שהתעורר בדרך קצת על ענין הלכות, יפניי חטאנו גלינו מארצנו", שכל ב"י' (הן אלה שנמצאים כאן, בחיי לארץ, והן אלה שנמצאים בארץ ישראל) הם בלתי, בדרך, ובאמצע הדרך ישנם "בתי מרח" "קרקעטשעס", שהם המקומות של הרבנים.

ובמילא, צריכים להשתדל למעט ככל האפשרי בשהיות בדרך, ולהפצא יותר ב"בית המורה" (יקרעטשעס), במקומו של הרב, מתוך ידיעה שישם לא חסר מאומה.

(משיחת ש"פ רישא ה'תש"א – בלתי מוגה)

הרבנים מקבלים תוספות מה כבית הנכנסת של נשיא דורנו

ובהו מקבלים הרבנים תוספת מה עי"י שהם באים ליאמן מתן תורתנו", "הו המצותי", ליליובאוויטשי' רלבס, ובנדו"ד – בהמקום (בית הנכנסת ובית המדרש ובית מעשים טובים) ד"שיק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבו עבד עבודתו הקי' במשך עשר שנים האחרונות שלו בהיים היותו בעלמא דין, וקדושה לא זה ממקומה, ואדרבא – מסיף והולך אור ואור, בהעבודה דפעולות כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, עי"י תלמידיו ותלמידת תלמידיו וכו'.

עי"י הנוגת "זמן מתן תורתנו" ביליובאוויטשי", בה"ד אמות דמקום התורה הפפת התורה והפפת המעיינות הוצת, שבן לומדים וחוזרים את התורה דרבותינו נשיאנו, ובמיוחד בתורת החסידות – הרי זה מוסיף מה מיוחד בכל עניני התורה, כולל ובמיוחד – בחלוצי ד"מורה צדק", עד צדק באופן דמות חסידות (לפנים משרות הדין), בהיותו מיוסד וחזרו עם התורה ההחזקה דרבנותנו נשיאנו בתורת החסידות, מאור שבתורה.

(משיחת יום ב' דגו השבועות תש"ז – מוגה)

האיר בהם הרגש החסיד

ענין נוסף שבקשתו שיפרסמוהו - בקשר
ובשייכות לשיבתו במרחשון:

א) נתינת ישר-כח לכל האורחים שלישי”א,
אשר, הרגש החסיד שלמה האיר בהם בגלילי
ובא לדי פועל ממש, לקיים את ה”לך לך
מאריך גו”י כדי להיות ביד אמותני (בית-
בנסת ובית-מדרש) של נשיא הדגל, כי”ק מרי”ח
אדמו”ר, במשך הזמן ד”הקחל”י” (הקחל את
העם האנשים הנשים והטף” (חג הסוכות) -
ע”כ”ש שעה אחת או יום אחד, ועאכ”כ אלה
שהיו כל משך חג הסוכות, ובמיוחד - גם
המשכב עד שבעה במרחשון.

(משחת ש”פ לך-לך ה”תשע”ח - חוגה)

שם לא חסר מאומה

בין הנגונים המנוחסים לחסיד אדמו”ר
האמצעי ישנו הנגון ”נעי זשורצי חלאפי”,
ומבאר כי”ק אדמו”ר (מורח”ש”ג) ני”ע, שאצל
החסידים של אדמו”ר האמצעי היתה חדאח
הזיחה כיצד לבוא עד ה”מורח”י” (יי”אק
דאינדעם דא קארטשאמאקי”א), וכאשר באים
לשם אז חסר מאומה...
ותוכן הענין:

כאשר נמצאים בסייעה בדרך, וננסים
לה”בתי מרח”י” (יקרעטשמע”ש) שנמצאים
באמצע הדרך, ושם יכולים לנוח, להתפלל
וללמוד השיעורים בפנוחת החיטה.

גם היום עולים לרגל

... ויש להוסיף, שענין חד מודש ענד יותר -
כאשר יעושים גם היום” מעין דוגמת הענין
דעלי” לרגל:

בנוגע לתוכן הענין דעלי” לרגל בעבודת
הרחינת בפני האדם - מובאר בלקו”ת
שי”מסחר ברה”מ”ק, וגם שאן אגו יכולים
להשתחוות (ועיקר הראי”ה ה”השתחוואה
שהי” משתחוה ורצא”א), ע”כ”ש נתפטה
קדשת הארה זו אפס קצהו **במקדש מעט**,
בית-הכנסת ובית-המדרש, ועאכ”כ - של כי”ק
בהכני”ס ובחמ”ד מנוחלים, ועי”ד - של כי”ק
מרי”ח אדמו”ר נשיא דורנו.

ואכן יעושים גם היום” - שכמה וכמה
עשרות ומאות מישראל מטלילים את עצמם
(יטלטולי דגברא”א) וגם יטלטולי דאיחתי”א)
מביתם ומקומם, כדי לשהות במשך מועדי
חדש תשרי ביד אמותני של נשיא דורנו, מעין
דוונמת ורבי לענין דעלי” לרגל בזמן שביחמ”ק
היי”קיים.

ומכיון שנמצאים כאן עדיין כמה וכמה
שלא מיהרו לחזור לבתיהם מיד לאחר
שמח”ת, אלא נשארו גם לשה במרחשון
(שבת זח”א, ורק לאחר כן עומדים לחזור
לבתיהם, איש איש למקומו, המקום שהועידו
לו החנוחה העליונה למלא את תפקידו
ושליחותו, ”לשכב שמו”שם” - אזי מודגש עוד
יותר עניני המיוחד דשהו במרחשון, שיום
וגמר העלי” לרגל.
(משחת ש”פ נתן, וי”ח ה”תשע”ז - חוגה)

פעם אמר הצמח צדק מאמר חסידות בקול נמוך, ולא היי אפשר לשמוע את המאמר.
באו חסידים בקולבלא לאחד מקני החסידים: נסענו לרבי במס”ג, ולא שמענו כלום!

ענה להם ואמר: ”אילו קרבתו לפני הר סיני, ולא נתן לנו את התורה - דייני”!
(מ”אוצר פתמי חב”די” ע” 297)

העלי לרגל כיום - השדתי

בדי אמותיו של הרבי

”התקשרות” - המושג שבי”ק אדמו”ר מלי המשיה שלישי”א חזר עליו פעמים כה
רבות, כולל בתוכו במיוחד את הנסיעה לרגל

לקראת חודש החגים, הזמן שבו נודע כל חסיד לעלות לרגל, ילך אות ולהראותי,
להקביל פני רבו ברגל, מוגש בזה קטש של שוחות ואגרות קודש אודות השכות
ומעלות הנסיעה והשדה” בבית חיינו - 770 בהודש החגים

מוקדש לחל’ הקביצה ה”תש”ס העשים את דרכם בימים אלו לחצרות קדישנו

הכי קרוב לבית המקדש

בי”ה. כי”ח תשרי תשי”ח
כבי הו”יה אי”א נ”ימ באמונה מורה”י שי
הכותן כץ - שיקנו
שלום וברכה!

שיערתו שנתראה כאן בתקופת סוכות (כפי
ורגילותם לבוא ליי”ק מרי”ח אדמו”ר שלישי”א
למלים אלו, להתבוד בפמקא טובא לשנה
טובה ושמה, לצערי השנה לא הגעתם.
בתקרה שחל כשורה בבריאות חמ”ק אצלכם
ואצל בי”ב שי.

אחת ממעלות הכתנים ועבודתם הקיימות
גם לאחר חורבן בית המקדש היא נשיאת
כפים בשעת התפלל, ואכן בתל-בנסת קור”יים
מקדש מעט.

אחד מחברתים שחעלי” לרגל לבית המקדש